

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากวิกฤตทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในประเทศอเมริกาในขณะนี้ ทำให้มีความหวัง
วิตกว่าจะเกิดผลกระทบมาถึงประเทศไทย โดยเฉพาะธุรกิจขนาดย่อมเกี่ยวกับการบริการ ดังนั้นจึง
มีแนวความคิดว่าควรมีแนวทางและวิธีป้องกันเบื้องต้น โดยมีแนวทางการปฏิบัติและการ
ดำเนินการอย่างถูกต้อง โดยได้พิจารณาการเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่ประเทศไทยประสบใน
ปี พ.ศ. 2540 ซึ่งส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ
(GDP) ลดลงร้อยละ 1.7 ในปี พ.ศ. 2540 และลดลงอย่างรุนแรงและต่อเนื่องเป็นร้อยละ 10.2 ในปี
พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ประชาชนคนไทยได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก โดยที่
ไม่ได้มีการวางแผนหรือเตรียมการมาก่อนล่วงหน้า จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น ทำให้
ให้ผู้ประกอบอาชีพในฐานะลูกจ้างตกงาน อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.5 ในปี พ.ศ.
2540 เป็นร้อยละ 4.4 ในปี พ.ศ. 2541 ในขณะที่ภาคธุรกิจอุตสาหกรรมต่าง ๆ หลายแห่งต้องปิด
กิจการ โดยเฉพาะภาคสถาบันการเงินที่ถูกทางการสั่งปิดกิจการไป 56 แห่ง อันเนื่องมาจากธุรกิจ
อยู่ในภาวะล้มละลาย มีหนี้สินมากกว่าทรัพย์สิน และการขาดสภาพคล่องทางการเงินยิ่งทำให้มี
จำนวนคนตกงานเพิ่มขึ้น ในขณะที่กลุ่มอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นกิจการที่พึ่งพา
ตัวเองในด้านการจัดการ ด้านเทคนิคการผลิต และการจัดจำหน่าย แม้จะได้รับผลกระทบจาก
วิกฤตการณ์เศรษฐกิจ แต่ก็มีศักยภาพในการปรับตัวได้ดีกว่า อุตสาหกรรมขนาดใหญ่
นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตว่า ในขณะที่เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจจุลกลามในภูมิภาคเอเชียพบว่า
ประเทศได้หันสามารถรอดพ้นจากวิกฤตการณ์ดังกล่าวได้ เนื่องจากได้หันเป็นประเทศที่ให้
ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสนับสนุนและวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาด
ย่อม ทั้งนี้เพราะอุตสาหกรรมประเภทนี้สามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยคุณลักษณะเด่นของความ
คล่องตัว ความยืดหยุ่นในการผลิต และจัดจำหน่าย รวมทั้งสามารถดูแลจัดการธุรกิจได้อย่างทั่วถึง
เหมาะสมกับกระแสธุรกิจที่ต้องการการตอบสนองที่รวดเร็ว นอกจากนี้การที่อุตสาหกรรมขนาดกลาง
และขนาดย่อมมีมากมายหลายประเภท ดังนั้นเมื่อเกิดผลกระทบหรือเกิดความเสียหายต่อกิจการ
ใดกิจการหนึ่ง ขอบเขตความเสียหายจะไม่มากเท่ากิจการขนาดใหญ่ มีคนว่างงานจำนวนมากที่
จัดได้ว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถสูง ดังนั้นทางหนึ่งที่จะไม่ทำให้ทรัพยากรบุคคลกลุ่มนี้

ต้องสูญเสียไปคือ การทำให้ผู้ว่างงานเปลี่ยนวิถีดำรงชีวิตจากการเป็นลูกจ้าง (Employee) มาเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneur) ก็จะมีลักษณะการจ้างงานตนเอง และช่วยผลักดันการจ้างงานคนอื่น ๆ ตามมาอีกในอนาคต

ธุรกิจ SMEs หรือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในหลาย ๆ ด้าน เป็นแหล่งจ้างงานขนาดใหญ่ของประเทศ เนื่องจากครอบคลุมเกือบทุกภาคอุตสาหกรรม จำนวนกิจการกว่าร้อยละ 90 ของธุรกิจในประเทศ จัดเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากข้อมูลในการสำรวจสถานประกอบการของสำนักงานสถิติแห่งชาติพบว่า มีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ถึง 854,064 ราย โดยเป็นกิจการค้าปลีกมากที่สุดคิดเป็นสัดส่วน 30.4% รองลงมาได้แก่อุตสาหกรรมการผลิต 18.4% การบริการ 16.6% ภัตตาคารและโรงแรม 9.6% ค้าส่ง 3.2% และอื่น ๆ 20.7% ทั้งนี้ จากจำนวนโรงงานที่จดทะเบียนอย่างเป็นทางการกับกระทรวงอุตสาหกรรมมีจำนวนโรงงาน 128,304 แห่ง เป็นโรงงานที่ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 98 และมีการจ้างงานรวมกันแล้วคิดเป็นสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 70 ของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรม โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นวัตถุดิบในการผลิต เป็นการสนับสนุนมูลค่าของผลิตภัณฑ์ในประเทศ ซึ่งปีหนึ่งวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมกันสามารถสร้างผลผลิตมวลรวมของประเทศได้กว่า 60% และเป็นแหล่งธุรกิจที่สร้างรายได้ให้ประเทศจากการส่งออกสินค้าไปจำหน่ายต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ดังนั้นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จึงเป็นแหล่งรองรับแรงงานจำนวนมากเข้าสู่กระบวนการผลิตเป็นแหล่งใช้ทรัพยากรของประเทศในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับระบบเศรษฐกิจและภายใต้ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลับมีความคล่องตัวสูงในการปรับตัวได้ดีกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ และกลายเป็นผู้มีบทบาทในการช่วยลดความเสี่ยงของระบบเศรษฐกิจ ด้วยการเชื่อมโยงการผลิตกับผู้ผลิตรายใหญ่ในลักษณะของการรับช่วงผลิต และที่สำคัญวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นเหมือนจุดกำเนิดของผู้ประกอบการใหม่ที่สำคัญยิ่งสำหรับการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต

สำหรับประเทศไทยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ยังคงประสบปัญหาต่าง ๆ สะสมมาเป็นเวลานาน จากผลการวิจัยของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมชี้ให้เห็นถึงปัญหาของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เช่น การขาดแคลนเงินทุน ปัญหาแรงงานโดยมีการใช้แรงงานที่มีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำและมีอัตราการเปลี่ยนงานสูง ขาดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ปัญหา

ทางการตลาด ข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านการบริหารจัดการ ซึ่งสอดคล้องกับผล การศึกษาของธนาคารโลกที่ชี้ว่า ถึงแม้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะได้เปรียบธุรกิจขนาด ใหญ่ในด้านความคล่องตัว และความยืดหยุ่นในการดำเนินงาน แต่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อม ก็มีปัญหาในการดำเนินงานเช่นกันตามที่ได้กล่าวมา ดังนั้นภาครัฐบาลจึงเห็นความสำคัญ และมีนโยบายเร่งด่วนในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความแข็งแกร่ง ซึ่งถือ เป็นกุญแจสำคัญที่จะช่วยพลิกฟื้นกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศ และเสริมสร้างขีด ความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่อไปในระยะยาว โดยการจัดตั้งสถาบันพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารสถาบันพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ. 2542 มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเป็นแหล่งให้ความรู้ที่จำเป็นสำหรับ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และผู้ปฏิบัติงาน รวมทั้งการดำเนินกิจกรรมอื่น ๆ ที่จะสนับสนุนกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นอกจากนี้สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อมยังเป็นแหล่งให้บริการคำปรึกษาแนะนำ เป็นแหล่งศึกษาวิจัย รวบรวมข้อมูล และประการสำคัญคือ เป็นหน่วยงานให้การรับรองมาตรฐานประกอบวิชาชีพนักประเมินและ วิเคราะห์ธุรกิจ นอกจากนี้ภาครัฐบาลยังให้ความสำคัญกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยบรรจุในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ในเรื่องการ เสริมสร้างและบ่มเพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืน ทั้งในเชิงคุณภาพควบคู่ไปกับการกระจายผลประโยชน์อย่างทั่วถึง

หลักการสำคัญของการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้มีความ แข็งแกร่งคือการพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งที่ดำเนินการอยู่แล้ว และผู้ประกอบการใหม่ให้มีความรู้และทักษะในด้านต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำเนินธุรกิจ ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมากต่อการดำเนินธุรกิจ ธุรกิจจะ ประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการบางคน อาจมีพรสวรรค์ (Talent) ติดตัวมาแต่กำเนิด บางคนอาจได้เรียนรู้ประสบการณ์จากการที่เติบโตมา ในครอบครัวที่ดำเนินธุรกิจมาก่อน ในขณะที่อีกหลาย ๆ คนอาจจะต้องเข้าศึกษาเรียนรู้จากระบบ การศึกษาโดยตรง หรือบางคนอาจจะต้องศึกษาฝึกหัดจากความสำเร็จของผู้ประกอบการอื่น ๆ ที่ มีประสบการณ์ ดังนั้น พื้นฐานของภูมิความรู้ ความชำนาญของผู้ประกอบการจึงน่าจะเป็นปัจจัย หนึ่งที่มีส่วนนำพาให้ธุรกิจก้าวไปสู่ความสำเร็จได้มากน้อยแตกต่างกัน

ทุก ๆ ปีมีผู้ประกอบการจำนวนมากได้เริ่มกิจการใหม่ บางคนประสบผลสำเร็จ แต่บางคนกลับล้มเหลว สิ่งหนึ่งที่ทำให้ประสบความสำเร็จอาจไม่ใช่เพราะว่ามีเงินทุนมาก แต่กลับเป็นเพราะบุคลิกลักษณะของผู้ประกอบการหลาย ๆ อย่างรวมกันอยู่ในตัวบุคคลนั้น จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นที่เชื่อว่า ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้น ๆ มีคุณลักษณะที่สำคัญเฉพาะอย่าง จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ ของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลให้ทั้งผู้ประกอบการในธุรกิจนี้ รวมทั้งผู้ที่สนใจจะเข้ามาประกอบกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้มีแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขคุณลักษณะของตนเองให้เหมาะสมจนประสบความสำเร็จในธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สำหรับภาครัฐบาลใช้เป็นแนวทางในการให้การส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการที่มีศักยภาพ ในการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีภาคธุรกิจแตกต่างกันให้ประสบความสำเร็จซึ่งจะเป็นการช่วยกันฟื้นฟูสภาพเศรษฐกิจของประเทศได้เร็วขึ้น และเป็นแนวทางการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน

การปรับปรุงองค์การอย่างต่อเนื่อง เป็นแนวทางการปฏิบัติแนวทางหนึ่ง เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้องค์การสามารถอยู่รอดในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยการแข่งขันเช่นในปัจจุบัน ธุรกิจการบริการต่าง ๆ นั้น ก็จำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงเพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้เช่นเดียวกัน การปรับปรุงบริการนอกจากจะถือว่า เป็นผลงานหนึ่งที่สำคัญแล้ว ประชาชนผู้รับบริการในสวนต่างๆ ก็จะได้รับประโยชน์จากการปรับปรุงด้วย กล่าวคือ ได้รับความสะดวกรวดเร็ว เสียเวลาน้อยลง เสียค่าใช้จ่ายน้อยลง และ มีความพึงพอใจในการบริการมากขึ้น ดังนั้นการนำการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องไปปฏิบัตินั้นมีเป้าหมายของการเพิ่มคุณภาพของการให้บริการ และความพึงพอใจของลูกค้าโดยตรง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 ศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจบริการขนาดย่อม เพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และให้คำปรึกษาแนะนำ

- 1.2.2 สร้างเครื่องมือในการตรวจสอบคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ที่ประสบความสำเร็จ เพื่อใช้วัดศักยภาพของผู้ประกอบการก่อนให้การสนับสนุนช่วยเหลือ
- 1.2.3 เพื่อความอยู่รอดของธุรกิจและสามารถเจริญเติบโตอย่างไม่หยุดยั้ง ภายใต้สภาวะการแข่งขันที่รุนแรง

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

- 1.3.1 ผู้ให้ข้อมูล คือ เจ้าของกิจการหรือผู้ใช้บริการในธุรกิจการบริการขนาดย่อม ที่ยังคงดำเนินกิจการอยู่ ซึ่งปรากฏรายชื่อตามที่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม และกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์รวบรวมไว้
- 1.3.2 ผู้ประกอบการแบ่งเป็นผู้ประกอบการในเขตปริมณฑล และเขตภูมิภาค
- 1.3.3 ประเภทธุรกิจ การศึกษาครั้งนี้จะมุ่งเน้นที่กลุ่มธุรกิจขนาดย่อมด้านการบริการเสริมความงามเป็นหลัก (Beauty & Spa)

1.4 สมมติฐานการวิจัย

- 1.4.1 คุณลักษณะของผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ
 - 1.4.1.1 ลักษณะความเป็นตัวของตัวเองมีอิทธิพลทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ
 - 1.4.1.2 ลักษณะความมีนวัตกรรมมีอิทธิพลทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ
 - 1.4.1.3 ลักษณะความกล้าเสี่ยง มีอิทธิพลทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ
 - 1.4.1.4 ลักษณะการบริหารจัดการมีอิทธิพลทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ
 - 1.4.1.5 ลักษณะความใส่ใจในการเรียนรู้มีอิทธิพลทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ
 - 1.4.1.6 ลักษณะความใส่ใจในความสำเร็จมีอิทธิพลทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ

1.5 นิยามคำศัพท์

- 1.5.1 ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) หมายถึง เจ้าของกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มสร้างธุรกิจ มีการบริหารจัดการธุรกิจของตนเอง ไม่นับรวมผู้ได้รับแฟรนไชส์
- 1.5.2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง กิจการที่ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมครอบคลุมกิจการ 4 กลุ่มบริการ กลุ่มการค้า (ค้าส่งและค้าปลีก) ลักษณะขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกำหนดจากมูลค่าของสินทรัพย์ถาวรสำหรับกิจการแต่ละกลุ่มดังตาราง (อ้างอิง www.ismed.or.th)

ตารางที่ 1.1

ตารางแสดงลักษณะขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประเภทของกิจการ	มูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวร	
	ขนาดกลาง	ขนาดย่อม
การผลิต (ภาคเกษตรและอุตสาหกรรม)	ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
การบริการ	ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
การค้า – ค้าส่ง	ไม่เกิน 100 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
- ค้าปลีก	ไม่เกิน 60 ล้านบาท	ไม่เกิน 30 ล้านบาท

- 1.5.3 ภูมิความรู้ ความชำนาญ (Human capital) หมายถึง สถานภาพ สถานการณ์ หรือประสบการณ์ของผู้ประกอบการที่ได้รับมาจากในอดีตจนถึงปัจจุบัน ในงานวิจัยนี้ได้แก่ ความรู้ และทักษะความชำนาญ
- ระยะเวลาในการศึกษา (Education years) หมายถึง จำนวนปีในการศึกษาของผู้ประกอบการตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนกระทั่งจบการศึกษาชั้นสูงสุด
 - ความชำนาญ (Skill) หมายถึง ความสามารถ หรือ ประสบการณ์ในงานอาชีพโดยพิจารณาจากประเภทธุรกิจที่เคยทำมา

- ประสบการณ์ในการบริหาร (Experience) หมายถึง ความสามารถหรือประสบการณ์ในการบริหารจัดการ โดยพิจารณาจากประเภทรูทกิจที่เคยทำมาหรือระยะเวลาที่เคยทำงานมาก่อน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.6.1 เพื่อพัฒนาระบบบริหารคุณภาพ ที่ทำให้เกิดการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง , ป้องกันข้อบกพร่อง และการผลิตของเสีย
- 1.6.2 สามารถประยุกต์ข้อกำหนดของ TS และข้อกำหนดของลูกค้ามาใช้ร่วมกันเป็นข้อกำหนดพื้นฐานระบบคุณภาพขององค์กร
- 1.6.3 ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะที่สำคัญที่มีผลต่อการประสบความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริม และสนับสนุนในด้านการฝึกอบรม การให้คำปรึกษาแนะนำ
- 1.6.4 ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีศักยภาพและมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการรายใหม่
- 1.6.5 ทำให้ทราบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในกลุ่มการผลิตภาคเกษตรกรรม กลุ่มการผลิตภาคอุตสาหกรรม กลุ่มการบริการ และกลุ่มการค้า มีลักษณะแตกต่างกันหรือไม่ ถ้าแตกต่างกัน อะไรคือคุณลักษณะที่สำคัญในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อนำมากำหนดนโยบายในการให้การสนับสนุนให้เหมาะสมกับแต่ละกลุ่ม
- 1.6.6 ทำให้ทราบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในเขตกรุงเทพ และปริมณฑลกับเขตภูมิภาค มีลักษณะแตกต่างกันหรือไม่ ถ้าแตกต่างกัน อะไรคือคุณลักษณะที่สำคัญในแต่ละเขต ทั้งนี้เพื่อนำมากำหนดนโยบายในการให้การสนับสนุนให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่